

komme igjennem, vi skulde blot benytte konstitutionelle Midler og tage det med No. Nu vil det ærede Medlem have os til at negte Skatter og til Syvende og Sidst tage os selv til Rette, ellers maatte vi falde til Jøje. Nu siger jeg: Men det ærede Medlem skulde have sagt det i Fjor, han skulde have sagt det efter den 15de April til Bælgerne: Nu ere vi færdige; vi ere blevene stufede; der er 6 Mænd, der ville udstede et Provisorium, men vi kunne Intet gjøre, vi maa kæmpe os igjennem og til Efteraaret se at give dem en Finantslov. Vi kunne Intet gjøre videre. Det havde der været nogen Mening i, men at rejse op en helt anden politisk Debat, en skriftlig og mundlig Debat Landet over, og efter at have faaet Bælgerne til at tro, at de havde 75 eller 70 Mand, der ville staa Side om Side som Væen for vore konstitutionelle Rettigheder mod Ministeriet, saa at gaa med Ministeriet og næsten tigge det om at give en midlertidig Finantslov og atter en midlertidig Finantslov og nu, vel ikke tigge det, men give det paany en Finantslov, fordi de mene, at der ingen anden Vej var at gaa, det kan jeg ikke forstaa; det er akkurat ligesom den ærede Ordfører sagde for et Par Aar siden: Hvad ville I med en Finantslovsnegtelse? I have jo ikke en Revolution bagved, og havde I Revolutionen, kunde I ikke bruge den? I kunne Intet gjøre? Akkurat det Samme siger den ærede Ordfører nu, som han sagde den Gang. Mine Herrer, er det derpaa, vi have bygget, have vi bygget paa, at al Lov og Ret og al Retsfølelse og Fædrelandskjærlighed var borte i det danske Folk, fordi en stor Del stod imod det forenede Venstre, og Ministeriet havde gjort Noget, som vi maatte falde et klart og utvetydigt Grundlovsbrud? Havde Nogen af os troet, at fordi man ved at bære Adresser fra Dør til Dør og fik Folk til at underskrive dem, saa disse Folk, havde det end skullet koste Friheden, vilde støtte Ministeriet i at gaa videre paa Uvoolighedens Vej, havde Nogen af os troet, at den moralske Ret i Danmark og den almindelige Følelse af, hvad Lov og Ret har at betyde i et Samsund, Intet skulde have at betyde, uden at man greb til fysiske Midler? Nei, mine Herrer, saaledes løb ikke vor Tale! Hvad mig angaar, da har jeg ikke sagt, at vi skulde lade Dette eller Sint være. Jeg har sagt: Først konstitutionelle og derefter alle berettigede Midler for at værne Folkets Frihed, først og fremmest den Folkethinget i Forsætningen givne grundlovmæssige Magtstilling, som netop er truet gjennem Provisoriet og paa anden Maade gjennem Udtalelser. Naar det ærede Medlem siger, at vi ikke have Mod til at tage Konsekventerne, saa vil jeg sige, at jeg har for megen Forstand og for god Tillid til det Folk, jeg tilhører, til at jeg skulde tilraade Experimenter, som ikke behøves for at værne om vor Ret. Thi hvad er

Stattenegtelse? Stattenegtelse er ikke det, som det ærede Medlem sagde det var, nemlig at man skulde negte Skatterne, til Fogden kom, og saa lægge Pengene paa Bordet for ham. Nei, en virkelig effektiv Stattenegtelse er en Negtelse, ikke blot af de direkte Skatter, thi det er den mindste Del, men en Negtelse af de indirekte Skatter, det er en Negtelse af personlig Ydelse, f. Ex. Militærtjeneste, det er en Negtelse af overhoved at handle med nogen Kjøbmand, som har betalt Told; en Stattenegtelse vil sige, naar Fogden kommer med sine Betjente for at inddrive Skatterne, saa at kaste ham paa Døren, det er, naar Militæret kommer for at hjælpe Fogden, da at kaste det paa Døren med. Det er den effektive Stattenegtelse. Det er det, som jeg, efter hvad den ærede Ordfører ganske rigtig siger, har forklaret for politiske Mænd, for at man ikke skal være uklar derover og springe i Noget, naar man dermed vil gjøre Fiasko. Jeg har ikke negtet, at Forholdene kunde stille sig saaledes, at Stattenegtelse selv i en saadan Form er fuldt berettiget; men jeg har paa den anden Side heller ikke havt nogen Anledning til at bekræfte det, thi jeg har ikke kunnet opfordre et Folk dertil lige overfor de Forhold, vi stode i i Sommer, eftersom det var min fulde Overbevisning, at vi kunne hævde vor Stilling paa en grundlovmæssig korrekt Maade uden at gaa denne Vej. (Bille: Ja, hvordan?) Den ærede Ordfører, som altid vil have Revolutionen bagved — det vil sige ikke i Sommer, men ellers — kan sige, at det er Konsekventsen deraf; men vi Andre, der stole paa den moralske Magt, som Folket har, have en anden Opfattelse. Og nu spørger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille): Hvordan? Dette ærede Medlem, som skarpe end Nogen tidligere har betegnet den provisoriske Finantslov som et Grundlovsbrud, spørger, hvordan et Folk kan værges sig mod denne uden at gribe til Vaaben. Maa jeg nu spørge, naar nu Folkethinget imod dette Ministerium som een Mand, baaren op af det store almindelige Bælgerfolk, som det har bag ved sig og havde alvorlig bag ved sig den 1ste Oktober, uden Betænkning havde viist Provisoriet tilbage, og Ministeriet havde sagt: Vi kunne regjere uden Folkethinget, havde da det ærede Medlem fremdeles havt Fædrelandskjærlighed nok til at rejse ud f. Ex. til Solbækkerne og fortælle dem: Det er nødvendigt, at vi beholde Estrup, selv om Folkethinget gaar til Grunde? Eller skulde jeg antage, at det ærede Medlem under en fortsat Strid mellem Institutionerne, mellem f. Ex. Folkethinget og Regjeringen, medens Regjeringen kun kunde blive ved at fornægte den af det ærede Medlem selv anerkjendte grundlovmæssige Ret, vilde blive ved at støtte et saadant Ministerium, eller gjør jeg ikke Ret i at antage, at det ærede Medlem ogsaa vilde blive betænkkelig. (Ufbrydelse.) Nu vel, lad